

[Ninn-Hansen]

og som er en ændring. Det synes jeg er en meget klar og rigtig måde at sætte det op på.

Så sagde ministeren videre: vi er villige til i PØ-udvalget – sådan forstod jeg ministeren – at drøfte de spørgsmål, der vedrører denne ændring, og så må vi se, hvilke konsekvenser der kan drages af denne drøftelse. Jeg regner det for et klart, positivt tilsagn og vil på den baggrund advare imod en dagsordenskrig nu. Jeg mener ikke, vi har brug for en sådan. Efter ministerens tilsagn kan vi i PØ-udvalget nu tilrettelægge noget, måske i fællesskab, for vi i det konservative folkeparti erkender altid en situation, hvor der er et andet flertal. Så prøver vi, om vi ud fra det kan få en forbedring. Vi har sagt, på hvilke områder vi ønsker en forbedring. Vi kan se, om vi så kan nå til vejs ende, og derefter kan vi måske i fællesskab gå i folketingssalen og få en beslutning. Efter ministerens udtalelse tror jeg, det vil være uheldigt set ud fra alle synspunkter at få et afstemningstema i dag; det hører ikke hjemme her, for ministeren har givet tilsagn om at forhandle.

Det forstod jeg også at ministeren for offentlige arbejder var villig til. Må jeg lige sige til hr. Glensgård, at selv uden hr. Glensgårds tilladelse vil jeg have lov til at udtale min personlige sympati for ministeren for offentlige arbejder. Han er den mest ordholdende venstremænd, jeg kender, jeg sætter stor pris på ham og mener, at han vil være et fortrinligt menneske til at udføre sin opgave. Men jeg lagde også mærke til, at ministeren – jeg får ikke lejlighed til at komme meget ind på de synspunkter, han kom med – sagde noget afgørende om de 4–5 år. De 4–5 år er selvfølgelig bedre end ubestemt tid, det kan vi være ganske enige om. Men ministeren sagde også, at det er et skøn, der kan vurderes. Lad os så tale om det, og lad os få klarhed over, om vi står fast på loven af 1975. Ministeren har nogle fortrinlige udtalelser om det, hvori han afviser de indvendinger og synspunkter, der er fremme vedrørende tunnelprojektet, og siger, at der ikke er kommet noget nyt frem, og at det har vi stemt om. Hvis vi kan få fastlagt, at broen skal komme forud for andre forbindelser, man kunne tænke sig, sydpå, eller hvor det end er, og man kan få forkortet det tidsrum, man vil udsætte projektet, har man altså fasthed over det. Det har jeg forstået at begge ministre vil medvirke til, og det synes jeg trods alt er me-

re afgørende end at fortsætte en diskussion om »mølboerne«. Vi har ikke noget imod at stå som dem, der bruger fornuftige malkugler til at opbevare gode ting. Det er rigtigt, at vi konservative står for de gode, gedigne ting, som undertiden bedst kan opbevares, hvis man anvender malkugler, og det er slet ikke det samme som at putte dem i nogle modbydelige mølposer, hvor de helt forsvinder.

Men vi må vel hellere standse denne drøftelse, for ellers er der nok nogle, der vil sige, ligesom Ludvig Brandstrup gjorde engang; det var noget med »som et møl i et nissekæg«. Det blev sagt i en revy, der hed »En dejlig dag«. Her kan vi måske håbe at få nogle forbedringer.

Ib Nørlund (DKP):

Hr. Knud Damgaard er jo kendt som en stor kriger og nu også på malkugler, har jeg opdaget. Men der er en anden af hans martialske egenskaber, som mere har slået mig, nemlig at han her formår at optræde tappert og uden at blinke tage afsked med socialdemokratiets afgørende beskæftigelsesprojekt. Ikke engang med et ord til farvel! Jeg tror, at hr. Knud Damgaard er indtrådt i en tænkepause og har misforstået, hvad der er sagt her i øvrigt om tænkepause.

Til VS' ordfører, som sagde, at dette projekt var det mest arbejdsløshedsskabende, man overhovedet kunne tænke sig, må jeg nu nok sige, at hvis man skulle handle ud fra den logik, ville enhver udbygning af infrastrukturen i dette land være noget, man skulle holde sig fra, men faktisk kan udbygningen af infrastrukturen godt hjælpe i en aktiv beskæftigelsespolitik. Jeg bemærkede i øvrigt, at hr. Kurt Hansen fandt ministerens redegørelse acceptabel. Det gjorde jeg nu ikke.

Til ministeren må jeg sige, at det løfte, som blev givet om, at han ville svare på de spørgsmål, vi havde, synes jeg nu heller ikke han har holdt, om jeg så må sige. Med hensyn til de 4–5 år fremgik det denne gang – nu blev der ikke lagt så meget vægt på, at han disponerede lidt langt måske – at der ikke var givet nogen som helst garanti for, at de her 4–5 år var en øverste grænse eller noget i den retning, ikke nogen som helst. Det vil sige, at man er ude på glidebanen, og vi må så forvente, at man kommer på et andet tidspunkt og siger, at nu er den samfunds-